

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1290/2025
17.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца: АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Александар Маринковић, адвокат из ..., против туженог „Електропривреда Србија“ АД Београд, ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2952/24 од 30.10.2024. године, у седници одржаној 17.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2952/24 од 30.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2952/24 од 30.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 282/21 од 26.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле АА којим је тражила да се утврди ништавост одредбе члана 4. анекса уговора о раду број 4167/51/2 од 06.02.2015. године, закљученог између тужиле и правног претходника туженог у делу у коме је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 1,861 због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ којим је тражио да се утврди ништавост одредбе члана 4. анекса уговора о раду број 2764/35-5 од 05.02.2015. године закљученог између тужиоца и правног претходника туженог, у делу у коме је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2,627 због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ којим је тражио да се утврди ништавост одредбе члана 4. анекса уговора о раду број 6644/2 од 05.02.2015. године закљученог између тужиоца и правног претходника туженог у делу у коме је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2,092 због повреде права на једнаку зараду

за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле ГГ којим је тражила да се утврди ништавост одредбе члана 4. анекса уговора о раду број 4182/160/2 од 05.02.2015. године закљученог између тужиле и правног претходника туженог у делу у коме је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 1,828 због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом петим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле ДД којим је тражила да се утврди ништавост одредбе члана 4. анекса уговора о раду број 22022/1 од 05.02.2015. године закљученог између тужиле и правног претходника туженог у делу у коме је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 1,940 због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2952/24 од 30.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова насталих у поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости одредаба анекса уговора о раду, закључених између тужилаца и правног претходника туженог, у делу којим је утврђен коефицијент за обрачун основне зараде, а правноснажном пресудом је утврђено да тужбени захтеви нису основани. О овом праву тужилаца, судови су одлучили уз примену одговарајућих одредаба материјалног права из члана 9. став 2, члана 104, члана 171. и члана 172. Закона о раду, као и члана 103. и 109. Закона о облигационим односима код утврђене чињенице да су општим актима послодавца - Одлуком о изменама и допунама Одлуке о систематизацији послова у ПД за производњу, прераду и транспорт угља РБ „Колубара“ доо Лазаревац од 16.01.2015. године и Одлуком о изменама Одлуке о коефицијентима послова у ПД за производњу, прераду и транспорт угља РБ „Колубара“ доо Лазаревац од 30.01.2015. године, која је исправљена Одлуком од 02.02.2015. године, предвиђене измене у систематизацији радних места, као и коефицијенти за обрачун основне зараде за свако од радних места, и да су у складу са тим Одлукама и закључени предметни анекси уговора о раду. Такође, код утврђења да оспореним одредбама анекса није повређено правило о једнакој заради за исти рад или рад исте вредности код послодавца предвиђено чланом 104. став 2. Закона о раду. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.01.2021. године. Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости одредаба анекса уговора о раду, које су тужиоци закључили са правним претходником туженог, а којим је утврђен коефицијент за обрачун основне зараде тужиоцима. Вредност предмета спора означена у тужби је 7.000,00 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужиоци тужбом траже заштиту права из радног односа, предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ утврђење ништавости одредаба анекса уговора о раду којима је утврђен коефицијент за обрачун основне зараде тужиоцима, а вредност предмета спора је испод законом прописаног цензуса за изјављивање ревизије (члан 403. став 3. Закона о парничном поступку), то ревизија тужилаца није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић